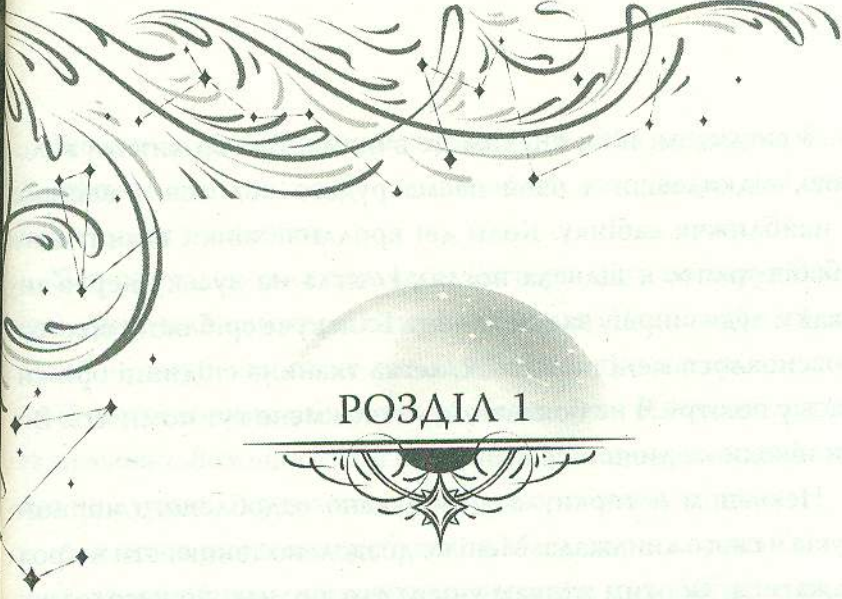

РОЗДІЛ 1

Не думала, що, спостерігаючи згори, як помирає той чоловік, відчуватиму якусь відразу до смерті. Я була лише свідкою його благань змилюватися в ім'я дітей, дружини й відданої роботи до того, хто забирав його життя.

Він не знав, що я все бачу й чую.

Щоразу, спостерігаючи з висоти кроков за черговим нещасним, який стояв там, унизу, на колінах, я мимоволі питала себе, чи почала б я так само благодіти, якби мені залишалося кілька останніх подихів. Проте мені складно було відповісти, зважаючи, що мої уривчасті спогади охоплювали лише останні п'ять років.

Гектор Голдфелл, ніби не чуючи криків приреченого, кивнув здоровенному чолові'язі, й той придушив свою жертву однією рукою. Гектор не дозволив би пролити тут кров. Не порушив би галасливі нічні розваги в головній залі свого закладу смертю цього чоловіка.

Я стиснула губи від огиди, коли шия чоловіка неприродно вигнулась. На щастя, за гомоном і музикою я не почула хрускоту хребців перед тим, як його тіло безвольно впало на підлогу. Та однаково мені скрутило живіт.

З виглядом, ніби він сам це вчинив, Гектор хитнув головою, відкидаючи з очей пасма рудого волосся, і ввійшов у найближчу кабінку. Коли дві вродливі жінки вмостилися обабіч нього, я відвела погляд і лягла на вузьку дерев'яну балку, ледь ширшу за мій хребет. Блискуче сріблясте волосся розсипалося мені по плечах, легка тканина спідниці брижилась у повітрі. Я не боялася, що хтось мене тут помітить. Вони ніколи не дивилися вгору.

Неквапом я торкнулася вишукано оздобленого чорного руків'я свого кинджала. Мені не дозволено танцювати чи розважатися, як отим жінкам унизу, але я однаково насолоджувалася легкою граційністю їхніх рухів.

Я спритно звелася на ноги, по-дитячому копіюючи одну із жінок, яка щойно застосувала мистецтво крадіжки в колі поважних картярів. Її плавні рухи заворожували. Я легко ступала по балках, обертаючись, як вона, вивчала її рухи, уявляючи, що це на мені затримуються хтиві погляди чоловіків, які не помічають руки, що опускається на плече одного з них, тоді як друга потайки сягає в його кишеню.

Я не бачила, що саме вона витягла, але її сині очі сяяли тріумфом.

Вона крутнулася і сіла на краєчок стола, по-котячому вигнувши спину, щоб не заважати їхній грі. Я відкинулася назад, аж доки мої руки знайшли опору, перекинула ноги через балку, імітуючи кульбіт, і випросталася, кліпнувши очима, щоб не паморочилось у голові. Тоді зітхнула й притулилася до вертикальної опори, відвівши погляд від людної освітленої свічками зали до темряви моєї горішньої схованки. Укрити тінню, я почувалася не більше ніж комахою в павутинні. Аж не вірилось, що я була в одному приміщенні з усіма тими людьми.

Іноді мені хотілося, щоб гості хоч на мить побачили мене. А наступної я зникла б, залишаючись нагородою для очей лише одного чоловіка.

Я знову відшукала поглядом Гектора: він і не ворухнувся, хоч жінки вже майже розтанули на ньому. Його глибокі зелені очі — єдині, яких я не хотіла б бачити тут, нагорі.

У цих величних стінах він захищав мене від жахів, що чигали ззовні. *Вампіри*. Різні види вампірів, що живляться кров'ю чи душами, тримаючи людей у постійному страху.

Але вони, як і ми, перебувають під владою короля.

У головній залі не вщухали розмови про Лібертатем — турнір, що його раз на сто років влаштовував жорстокий правитель у Центральному Королівстві Весітир. П'ятеро представників навколишніх королівств, Обрані, вирушать найближчими днями змагатися за сто років безпеки без нападів вампірів. Триста років тому наш світ занурився в хаос. Тож після перемоги у війні король оголосив, що завдяки Лібертатему вампіри залишатимуться під його контролем, а люди матимуть змогу вибороти собі тимчасовий мир з ними. Принаймні це давало людям надію. Якщо їхнє королівство переможе, вони впродовж життя цілого покоління вільно виходитимуть з дому, не боячись за себе й своїх дітей. Якщо ж зазнають поразки, то бодай щось переміниться в їхньому похмурому житті.

Я думаю, в глибині душі всі розуміли, хоч не хотіли визнавати, що їхній маяк надії — лише брехня гнобителів. Мое серце не поділяло захвату, що відчувався в розмовах людей про турнір, але я розуміла суть їхніх сподівань.

Їхній дух слабкий. А надія не дає йому остаточно зламатись.

Замкнена в чотирьох міцних стінах, я рідко мала нагоду вийти назовні й знала про навколишній світ значно менше,

ніж хотіла б. Я тільки й могла що збирати крихти інформації, підслуховуючи розмови під час таких ночей краси, запальних ігор і невиситимого жадання.

Я годинами сиділа тут, уважно вслухаючись у розмови гостей, і цього разу моя цікавість мала більш особисті причини.

До проводів на Лібертатем залишалося чотири дні.

У голові цокав годинник, відлічуючи хвилини, що невблаганно збігали, мов пісок крізь пальці. Серце стискалося на думку про те, що моя найдавніша подруга залишить наш край як Обрана від найпівденнішого королівства Алісус.

Моя пам'ять сягала в минуле не далі ніж на п'ять років — до моменту, коли Гектор тримає мене у своїх відносно безпечних обіймах. А того, що кинуло мене в його обійми, я вже нездатна пригадати. Він привіз мене сюди й розповів усім, що не жити б мені на цьому світі, якби не він. І от тепер, п'ять років по тому, мені начебто має бути десь двадцять три, і я знаю, що він ніколи не дасть мені забути про борг перед ним.

Я потягнулася рукою до двох довгих шрамів, що тягнулися з-під щелепи аж до яремної ямки. Хоч я не могла пригадати ні обличчя нападника, ні миті нападу, та пекучий біль пронизували мене щоразу, коли про це думала. Особливо коли надто довго роздивлялася шкіру в дзеркалі, намагаючись віднайти спогад. Ще одна загадка, можливо, пов'язана з тим, від чого я втекла.

Усвідомлення того, що я, ймовірно, так і не дізнаюся, ким була до появи Гектора, сповнює мене невимовним відчаєм.

— *Тепер ти в безпеці, Астрее,* — назавжди запам'ятала я його слова.

Гектор знайшов не тільки мене, а й моє ім'я. І щойно я його почула, то впізнала й визнала за своє.

У цьому розумінні йому належали обидва мої життя.